

[Lund Jensen.]

forslagsstillerens mening også skulle omfatte fredningsplanlægning, til trods for at naturfredningsformål dårligt nok er nævnt i det omfattende værk. Jeg går ud fra, at fremlæggelsen af denne skitse kun må betragtes som en forhalingsmanøvre for at få udsat lovforslagets vedtagelse.

Jeg vil ganske vist ikke afvise tanken om, at det på længere sigt kan være formålstjenligt at koordinere fredningsplaner med landsplaner, men en accept af skitsen i den nuværende situation ville betyde ikke blot en standsning af det igangværende planlægningsarbejde, men ville betyde en udsættelse på ubestemt tid, hvorefter arbejdet åbenbart måtte påbegyndes helt forfra af andre organer, så alt det fortjenstfulde arbejde, der er udført siden 1959, ville være spildt. Jeg tror tværtimod, det vil være i alle parter interesse at få tilendebragt fredningsplansarbejdet så hurtigt som muligt, så grundejerne og befolkningen kan blive orienteret om de eventuelle restriktioner, der herefter bliver tale om.

I denne forbindelse finder jeg anledning til at oplyse de grundejerorganisationer, der over for udvalget har besværet sig over de generende bånd, der lægges på ejendomme som følge af tinglyste fredningsplaner, om, at der netop ved nærværende lovforslag skulle ske en meget væsentlig begrænsning i tinglysningernes antal, en begrænsning i forhold til eksisterende lov, fordi der ikke som efter den gældende lov skal foretages tinglysning af hele fredningsplanens område, men kun af de mere begrænsede områder, der af planudvalget anses som værende af væsentlig betydning for almen benyttelse, samt arealer, der er egnede til udnyttelse som offentlige badestrande, opholds- og parkeringspladser o. lign. Tilmed sker tinglysning kun, for så vidt ministeren ikke straks beslutter sig for rejsning af en fredningssag.

Som det fremgår af betænkningen, er vedtagelsen af dette lovforslag faktisk en

forudsætning for, at arbejdet i den nedsatte naturfredningskommission kan fortsætte. Først når forslaget er ophøjet til lov, vil kommissionen kunne genoptage arbejdet på en tiltrængt kulegravning af hele fredningslovgivningen, hvorefter vi måske kan gøre os håb om, at kommissionen kan have tilendebragt sit arbejde, inden loven i henhold til revisionsbestemmelserne skal tages op til fornyet prøvelse i folketingsåret 1964-65.

Som endnu et sidste forsøg på at spænde ben for lovforslagets gennemførelse har de to oppositionspartier anmodet den højtærede justitsminister om af fremskaffe et responsum fra de juridiske fakulteter ved vore to universiteter angående de foreslåede rådighedsbegrænsningers overensstemmelse med grundlovens § 73. Det er imidlertid mit indtryk, at vi med sindsro kan imødesee en sådan erklæring. Dels findes der i vor lovgivning adskillige rådighedsbegrænsninger af langt mere indgribende karakter. I selve naturfredningsloven har der siden 1937 været et endnu mere kategorisk forbud imod opførelse af bygninger i nærheden af kyster og skovbryn, og ydermere stemte de to nu protesterende partier så sent som i 1961 for et tilsvarende forbud imod bygning i nærheden af søer, vandløb og landeveje. Så vidt mig bekendt har endnu ingen fundet anledning til at betegne disse rådighedsindskrænkninger som grundlovsstridige eller til at indbringe dem til prøvelse ved domstolene, og mon ikke de høje fakulteter skulle komme til samme resultat som professor, dr. jur. Bent Christensen, der som formand for overfredningsnævnet må siges at have særlige forudsætninger for at vurdere både indgrebenes juridiske holdbarhed og deres virkninger i praksis?

Professor Bent Christensen skriver i en kronik i Politiken den 6. marts — jeg beder om tilladelse til et par korte citater —:

„De foreslåede regler vil efter mit skøn ikke være grundlovsstridige; i det højeste kan der blive tale om, at enkelte